

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 174. Non omnis Dei propter se amor, vel ex amore dolor, cum
Sacramento sufficiens ad justificationem unius peccatoris, sufficit ad
justificationem cujuscumque peccatoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

tem requirunt, ut non solum affectu, sed & effectu sit super omnia, id est tam valida, ut homini, secundum praesentem cordis sui dispositionem, det vires sufficientes ad sustinendum hic & nunc, non solum temporalium, sed & vitae iacturam, sufficiens etiam gravissimos inimicorum cruciatus usque ad mortem, potius quam à charitate recederet.

2199 Sed neque hoc quibusdam sufficit ad charitatem perfectam, nisi homo sat fortis sit, non solum ad ista patienter, sed & delectabiliter sustinenda. Nam & hoc requirere videtur Augustinus, cuius verba exhibuimus loco citato.

3200 Cum tanta sit circa hoc sententiarum varietas, nihilque sive ab autoritate, sive à ratione certum habeamus, unde nobis conslet quanam ex iis vera sit; necesse est ut, cum Doctoribus antiquis, Aicnti, S. Thoma, Scoto, &c. fatemur, nobis incertum esse, solumque Deo notum, usque ad quem gradum pertingere debeat charitas, & contritio, ut perfecta sit, & ante Sacramentum actu susceptum iustificet. *dolor* (inquit Alexander de Ales l. 4. q. 17. m. 2. a. 1. §. 3.) *certam habet mensuram, qui contritionis dici debet. Quae autem illa sit, ille novit quem nihil latet. Non quaecumque motus voluntatis est sufficiens preparatio ad gratiam* (ait S. Thomas q. 24. verit. a. 5.) sicut nec quaecumque dolor sufficit ad remissionem peccati, sed oportet esse aliquam modum (scilicet gradum) qui quidem homini notus esse non potest. Similiter Scotus in 4. dist. 14. q. 2. a. 2. (apud Authorem Summae de Sacram. ex doctrina Francisci de Victoria tit. de contrit. q. 117.) dicit, quod licet quis habeat dolorem de peccatis propter Deum, cum omnibus bonis aliis circumstantiis, nisi talis dolor habeat certam intentionem completivam... non sufficit ad peccatorum remissionem. Quanta autem intentio debeat esse, dicit quod solus Deus novit. Denique nemo mortalium novit (ait egregius fidei defensor, & Martyr, Thomas Morus in suo tr. de Sacram. anno 1522. nomine Regis Angliae edito) quantum contritionis exigit peccatum mortale. Sicut nemo scit, an amore, vel odio dignus sit.

3201 Hoc tamen secundum Scripturam, & Sanctorum doctrinam (cap. 169. relatum) videtur certum, perfectam contritionem, per seque iustificantem, ad eam vehementem, acrem, incensam esse debere, ut doloris acerbitas cum scelerum magnitudine aequari, conferrique possit, sicut Catechismus Romanus dicit. Tanta vero doloris acerbitas, vehementiaque procedere nequit, nisi ex proportionata vehementia charitatis, seu dilectionis Dei, ac iustitiae. Tantum enim quisque peccatum odit, quantum iustitiam diligit; & ubi Dei, ac iustitiae debilis est dilectio, debilis est dolor de peccato. Omnis quippe dolor, odiumque peccati, procedit ex amore oppositi boni, tanquam effectus ex causa: nec effectus causam suam excedere potest. Legi meretur Illustriss. P. Le Drou dist. 4. e. 3. §. 3. ubi lucem multam praesenti affert quaestioni, opinionemque eximiorum Theologorum, contritionem & charitatem perfectam constituentium in quadam intentione, pro se habere censet S. Scripturam, S. Augustinum, S. Gregorium, S. Thomam, & Catechismum Romanum, pro caeque allegat verba ista Augustini tr. 5. in epist. Joan. Charitas mereatur augeri, ut aucta mereatur & perfici. Et ista S. Thomae 2. 2. q. 24. a. 9. ubi charitatem perfectam ab incipiente distinguit, secundum diversa studia, ad qua homo perducitur per sbaritatis augmentum.

CAPUT CLXXIV.

Non omnis Dei propter se amor, vel ex amore dolor, cum Sacramento sufficiens ad iustifica-

tionem unius peccatoris, sufficit ad iustificationem cuiuscumque peccatoris.

Ratio est, tum quia quantitas diligentiae de 1102
Ratigare debet esse secundum quantitatem voluntatis ipsius. Ideoque de majori peccato major dolor necessarius est, ut S. Thomas docet Supplem. q. 3. a. 1. ad 1. Cum igitur peccatorum alii aliis majores sint, in uno major amor dolorque requiritur, quam in altero.

Tum quia tam amor, quam ex amore dolor, ut cum Sacramento sufficiens sit ad iustificationem, omnem peccati mortalis affectum excludere debet. Sed non omnis amor, atque ex amore dolor, omnem peccati mortalis affectum excludens in uno peccatore, eum excludit, seu excludere potens est in omni peccatore. Ut enim omnem excludat, omni fortior esse debet; at non eo ipso quo fortior est omni peccati mortalis affectu in parvo peccatore, in quo affectus ille nec magnus est, nec altus in corde radices egit, eo ipso fortior est omni peccati mortalis affectu, in magno peccatore, praesertim consuetudinario, & inveterato, in quo affectus ille valde magnus est, altisque ob inveteratam consuetudinem in corde ipsius radices egit. Quemadmodum non eo ipso quo calor ut quique fortior est frigore intenso ut tria, fortior est frigore intenso ut octo.

Simile est in gratia efficace: fieri enim potest, quod eadem entitas gratia sit efficax in uno homine, in quo modicam invenit resistentiam, ob longè minorem cupiditatem sibi reluctantem; inefficax vero in altero, in quo resistentiam invenit valde magnam, ob longè fortiore cupiditatem sibi reluctantem, prout alibi ostendit.

CAPUT CLXXV.

Atitio ex Dei propter se super omnia amore, licet imperfecto, ex specialem Dei misericordiam, meritoque Possit Christi, absque actuali susceptione Sacramenti (licet non absque voto ipsius) iustificat in articulo mortis, dum actuali susceptionem excludit impossibilitatem, non voluntatem.

Probatum primò, quia in dicto casu iustificat Catechumenum, absque actuali susceptione Baptismi. Igitur & penitentem, absque actuali susceptione Sacramenti Penitentiae. Consequenter bona est, quia, ut dicit Augustinus, qua de peccatis, eadem reconciliationis est ratio.

Antecedens ut certum tradit, atque ex Augustino, & Ambrosio probat Innocentius III. cap. Apostolicam de Presbyt. non baptiz. Presbyterum, quem sine unda baptismatis extremum diem clausisse significasti, quia in S. Matris Ecclesiae fide, & Christi nominis confessione perseveravit, ab originali peccato solutum, & caelestis Patria gaudia adeptum adserimus incunctanter. *Legi super octavo libro Augustinum de Civit. Dei* (scilicet potius l. 4. de Bapt.) ubi inter cetera legitur: Baptismus irresistibiliter ministratur, quem non contemptus Religionis, sed terminus necessitatis excludit. Librum etiam S. Ambrosii de obitu Valentini iam abereatis evolve. *Sopitis igitur quaestionibus Doctorum, Patrum sententias teneas, & in Ecclesia tua iuges preces, hostiasque Deo offerri iubeas pro Presbytero memorato.*

In istis Innocentii verbis tria ponderanda sunt. Primò ipsum incunctanter, id est, absque hesitatione id declarare, nec de eo amplius controversandum esse, uti amplius significat, addendo: *Sopitis igitur quaestionibus Doctorum, &c.*

Secundò, Innocentium declarationis, seu de iustificationis suae hanc adferre rationem: quia Presbyter ille in S. Matris Ecclesiae fide, & Christi merito